

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce:, bytem, zastoupený Mgr. Marianem Babicem, advokát, Růžová 256/14, Opava, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. října 2014, čj.: 2052/570/13, 85373/ENV/13,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále také jen „*inspekce*“) ze dne 9.10.2013, čj. ČIŽP/48/OOH/SR01/1304477.003/13/OZS (dále také jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“). Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč podle ust. § 66 odst. 2 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o odpadech*“), a to za porušení ust. § 18 odst. 4 tohoto zákona, a to za skutek, že žalobce přijal (vykoupil) ve své provozovně na adrese xxxxxxxx, od fyzické osoby elektromotor pantografické jednotky o celkové hmotnosti 720 kg, který zařadil jako odpad kat. č. 17 04 05 Železo a ocel.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobních bodech, jimiž je soud při svém přezkumu vázán, uvedl, že byl dvakrát potrestán za stejný delikt, což odporuje článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci byla uložena pokuta za správní delikt, když byl přitom rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 13.1.2014, čj. 2

T 63/2013-187, který nabyl právní moci dne 18.6.2014, odsouzen pro přečin podílnictví podle ust. § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody, když skutek, za který byl odsouzen, spočíval v tom, že dne 23.11.2012 ve své provozovně v xxxxxxxx měl své zaměstnankyni dát pokyn k tomu, aby vykoupil elektromotor ventilátoru lokomotivy zn. Škoda, sériové č. 250192 o hmotnosti 720 kg, pocházející z krádeže šetřené Policií ČR, převezla na neznámé místo, přičemž žalobce při svém jednání věděl, že nesmí vykupovat věci zjevně pocházející z trestné činnosti. Podle názoru žalobce je tak patrné, že byl pro totožný skutek spočívající ve vykoupení výše označeného elektromotoru, potrestán dvakrát, a to jak v řízení trestním, tak následně ve správním řízení. Uvedl, že právní moc rozsudku vydaného v trestním řízení nastala dříve, než žalovaný vydal napadené rozhodnutí, proto měl žalovaný prvostupňové správní rozhodnutí zrušit a řízení o správním deliktu zastavit podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Žalobce dále poukázal na skutečnost, že přichází v úvahu analogická aplikace ust. § 76 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“). Pokud by se tak v daném případě jednalo o přestupek, bylo by příslušné správní řízení zastaveno, přičemž není důvod, proč by mělo být postupováno jinak, kdy se jedná o správní delikt.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. K žalobě uvedl (soud poznamenává, že žalobní bod nebyl součástí odvolací námítky, proto se k ní žalovaný nevyjadřoval v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí), že skutková podstata správního deliktu podle ust. § 66 odst. 2 písm. f) zákona o odpadech, byla naplněna tím, že žalobce jako provozovatel zařízení ke sběru a výkupu odpadů vykoupil od fyzické osoby elektromotor, a z něj neměl poskytnout úplatu v hotovosti a po dobu 48 hodin neměl tento odpad pozměňovat, rozebírat či postupovat dalším osobám a měl povinnost zaznamenat stručný popis elektromotoru umožňující jeho dodatečnou identifikaci, což je rozdílné od skutku trestného činu podílnictví, jímž je to, že s dalšími spoluobviněnými na sebe žalobce převedl a ukryl věc, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky jinou osobou a spáchali tento čin ve vztahu k věci, která má větší hodnotu. Je tak patrné, že se nejednalo o totožnost skutku, a nemohl tak dojít k porušení zásady *ne bis in idem*.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti podané žaloby.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je popsán dosavadní průběh správního řízení, kdy inspekce provedla místní šetření dne 24.4.2013 v příslušné provozovně žalobce, čemuž předcházelo oznámení od policie ve věci šetření krádeže elektromotoru z pantografické jednotky. Žalovaný pak v odůvodnění podrobně rozebírá odvolací námítky, které se nekryjí s žalobními body.

Prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobci uložena shora uvedená pokuta za skutek uvedený shora (a dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení).

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl zároveň odsouzen trestním soudem, jak tvrdil v žalobě pro skutek, v žalobě vymezený.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Totožnost skutku při procesním pojetí, případně jednotu skutku při hodnocení hmotněprávním, žádný pozitivně právní předpis přímo nepopisuje ani nedefinuje tak, aby bylo možné takovou definici použít pro posouzení, zda nedošlo k dvojímu potrestání za týž skutek, což je postup, který právní řád nepřipouští.

Při neexistenci takového vymezení je nutné vyjít z definice, kterou nabízí právní teorie, případně judikatura. Pro oblast správního trestání lze dobře vyjít z trestního práva, které totožnost a jednotu skutku dlouhodobě při svém rozhodování užívá, nehledě ke skutečnosti, že správní trestání je rovněž trestáním, na něž je nutné základní zásady trestní odpovědnosti užít. Skutek je teorií a judikaturou definován jako „*V obecné rovině se skutkem rozumí určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která může mít znaky jednoho nebo více trestných činů anebo nemusí vykazovat znaky žádného trestného činu; jako skutek je taková událost vymezena v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení (v usnesení o zahájení trestního stíhání, v záznamu o sdělení podezření, v obžalobě, v návrhu na potrestání, v dohodě o vině a trestu, v rozsudku, v usnesení o zastavení trestního stíhání atd.). Skutkem je tedy souhrn určitých, konkrétně popsanych skutkových okolností, nikoli jejich právní posouzení (srov. ÚS 21/2002-u.). Protože podstatu skutku tvoří jednání pachatele (obžalovaného) a následek, který tím byl způsoben (viz níže), z významu jednání a následku pro podstatu skutku vyplývá i jejich význam pro řešení otázky totožnosti skutku. Jednání a následek, popřípadě další právně relevantní skutkové okolnosti, se tedy při posuzování totožnosti skutku soudem porovnávají podle toho, jak jsou uvedeny v obžalobě (návrhu na potrestání) a jak byly zjištěny v rámci dokazování u hlavního líčení. O totožnosti skutku však mohou rozhodovat jen okolnosti a závěry skutkové (i když takové, které mají právní význam), nikoli samotné závěry právní (viz též § 220 odst. 3)...*

...Podstatu skutku tvoří jednání pachatele (obžalovaného) a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska trestního práva hmotného. Jednáním je projev vůle pachatele ve vnějším světě, který může spočívat v konání (komisivní delikt) nebo v opomenutí, nekonání (omisivní delikt). Jen takové děje, které jsou jednáním, lze v trestním řízení dokazovat a právně kvalifikovat a jen jednáním může být způsoben následek významný pro trestní právo. Následek spočívá v porušení nebo ohrožení hodnot (zájmů, vztahů) chráněných trestním zákoníkem (tj. života, zdraví, osobní svobody, majetku atd.) a jako znak některého jednotlivého, individuálního trestného činu ve své konkrétní podobě spojuje dílčí útoky (akty) do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky (R 8/1985, R 5/1988 a R 1/1996-I.). K jednání a následku může dojít úmyslně (§ 15 TrZ) nebo z nedbalosti (§ 16 TrZ). Skutek je tvořen souhrnem určitých popsanych skutkových okolností, nikoli jejich právním posouzením. Podstata skutku z hlediska § 220 odst. 1 tedy spočívá v účasti obžalovaného na určité události popsané v žalobním návrhu, z které vzešel následek porušující nebo ohrožující zájmy chráněné trestním zákoníkem (R 64/1973 a ÚS 21/2002-u.)” (citováno podle Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 2721 - 2722).

Následně na výše uvedené východisko pak teorie zejména pro potřeby trestní praxe definuje i totožnost skutku, a to jako „*Totožnost skutku bude zachována především při naprostém souladu mezi popisem skutku v žalobním návrhu a popisem skutku ve výrokové části rozhodnutí soudu [§ 120 odst. 3, § 134 odst. 1 písm. c), § 138]. Podobně jako u obžaloby nelze vycházet jen z odůvodnění soudního rozhodnutí, ale rozhodující je vždy vymezení skutku ve výrokové části (v tzv. skutkové větě – srov. R 43/1994-I.).*

Pochybnosti o zachování totožnosti skutku rovněž nebudou, jestliže při uvedené úplné shodě ve skutkových okolnostech je odchylné tolíko právní posouzení skutku (viz dále komentář k § 220 odst. 3). Spočívá-li však změna právní kvalifikace v takových skutkových změnách, při kterých se již mění i podstata skutku (ve smyslu vymezeném výše pod bodem 6), totožnost skutku nebude zachována, a to např. tehdy, když místo pachatelství jednoho trestného činu (§ 22 odst. 1 TrZ) přichází v úvahu účastenství na jiném trestném činu (§ 24 TrZ) – srov. R 31/1992 a komentář pod bodem 17 k § 220 odst. 3 níže.

Teorie a praxe přitom nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda zlepšují nebo zhoršují postavení obžalovaného. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, nesmí se ovšem změnit podstata skutku (srov. R 6/1962, R 19/1964, R 9/1972 v odůvodnění, R 64/1973, R 24/1981-II. a ÚS 21/2002-u.)”.

Z těchto východisek lze podle názoru soudu vycházet i při hodnocení namítané totožnosti skutku v této věci, tedy ve správním trestání a při tvrzené kolizi soudního a správního trestání za týž skutek. Soud uvádí, že v souzené věci totožnost skutku nevidí, neboť není dána totožnost již samotného jednání, natož pak následku. Zatímco v případě trestního odsouzení byl žalobce odsouzen za trestný čin podílnictví, kdy skutkovou podstatou (a tím i jednáním) je ukrytí, převedení nebo užívání cizí věci (a tím je dán objekt trestného činu jako ochrana cizího majetku), v případě tohoto správního deliktu je skutkovou podstatou porušení povinnosti nevypoukavat příslušné odpady. Již ze samotného znění skutkové podstaty je tak patrné, že ta se nekryje, a samo jednání je tak v obou případech odlišné. Jak je navíc patrné i ze skutkové věty trestního rozsudku a správního rozhodnutí, nekryje se ani tato skutková věta, což pramení již z rozdílného vymezení příslušné skutkové podstaty správního deliktu na straně jedné a trestného činu na straně druhé.

Vzhledem ke skutečnosti, že v daném případě není dána ani totožnost jednání, není pak dána ani totožnost následku, který je rovněž v obou případech odlišný (u trestného činu podílnictví je jím zatemnění vlastnictví věci, v případě správního deliktu porušení povinnosti zákazu takovou věc vykupovat).

Soud tak uzavírá, že neshledal, že by v daném případě byla dána totožnost skutku u obou deliktů v obecném významu tohoto pojmu, proto není možné ani uvažovat o porušení zásady neodsouzení dvakrát ve stejné věci, čímž není důvodný ani poukaz na příslušnou úpravu zákona o přestupcích, neboť se v dané věci nejednalo o týž skutek.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká